

— Той е мой братъ и е лудъ! Простете го! Бѣхме го затворили въ обора, но счупи вратата и избѣга. Повѣрвайте ми, наистина е лудъ! Не се хващайте на думитѣ на единъ лудъ! . . . Добре дошли! . . .

Симеонъ поиска да каже нѣколко думи, но силнитѣ ржце на брата му го сграбчиха презъ кръста и го повлѣкоха къмъ селото. Разбърканата върволица на турскитѣ войници отново се съвзе, изопна се, люшна се и залази къмъ бѣлия Лозенградъ. Въ селото не останаха никакви турци.

Симеонъ съ мъжа се освободи отъ ржцетѣ на брата си. Ядоса се на всички и най-много на себе си, хвърли пушката въ една локва и започна сърдито да я тъпчи.

— Вече не ми трѣбвашъ! Яжъ прѣстъ, щомъ не искашъ да ядешъ турци! . . .

Димитъръ го хвана подъ ржка и се помъчи да го смири.

— Братко, благодари на Бога, че стигнахъ на време! Ти наистина приличаше на лудъ!

— Азъ не съмъ лудъ, разбра ли? Ти, ти си лудъ. Кажи сега, защо ти е този кучешки животъ? Страхливци! . . . Страхливци! . . . Въ това село нѣма българи! . .

Димитъръ го дръпна силно за ржката, за да го стресне и повече да не вика, да не го чуятъ турцитѣ, които още се извървѣваха. Симеонъ се развъртѣ, удари силно брата си въ ржката и се приготви да се бие.

— Моне, ти си лудъ!

— Пфу! . . . Не ви е срамъ! Ти и цѣлото село сте луди! Това не е българско село, а циганско! Още сега ще го запалятъ! Коренътъ му ще изкоренятъ! Охъ! . . . Махни се отъ очитѣ ми, че повече не мога да те гледамъ! . . .

И гласътъ на Симеона не издържа, той изхълца отъ мъжа. Влѣзе въ бащиния си дворъ, домъкна се съ пребита снага до зимника, скри се задъ празнитѣ бѣчи и заплака . . .